

Arrest

nr. 97 245 van 14 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. COEL en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Mashad (Iran). Op 8 september 2010 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Op 26 september 2011 nam het Commissariaat een weigeringsbeslissing, welke op 23 december 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 9 februari 2012 door de Raad van State verworpen. U verklaarde toen Iran verlaten te hebben omdat u problemen kende met uw drugsverslaafde stiefvader en omdat u problemen kende met de Iraanse autoriteiten als gevolg van uw aanwezigheid in de buurt van een betoging georganiseerd door de groene beweging. Op 30 mei 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. U bevestigt uw verklaringen afgelegd bij uw eerste asielaanvraag en stelt sindsdien niet naar Iran te zijn teruggekeerd. In het kader van uw tweede asielaanvraag legt u twee originele arrestatiebevelen en een origineel afkopingsbewijs van zweepslagen

neer ter staving van uw problemen met de Iraanse autoriteiten die u bij uw eerste asielaanvraag aanhaalde. Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van de eerste pagina's van uw shenasnameh (geboorteboekje) neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat u geen enkel (begin van) bewijs voorlegde betreffende uw identiteit en problemen, omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw beweerde minderjarigheid, omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten en omdat de problemen met uw drugsverslaafde stiefvader van intrafamiliale en gemeenrechtelijke aard zijn. U hebt in het kader van uw tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die deze oorspronkelijke weigeringsbeslissing kunnen doen wijzigen.

Vooreerst bevestigde u bij uw tweede asielaanvraag de door u bij uw vorige asielaanvraag afgelegde verklaringen (CGVS, p.2). Als nieuw element legde u twee originele arrestatiebevelen en een afkopingsbewijs van 80 zweepslagen neer, waarmee u wilt aantonen dat u nog steeds problemen heeft met de Iraanse autoriteiten als gevolg van uw aanwezigheid in de buurt van een betoging georganiseerd door de groene beweging. Uit de resultaten van het onderzoek (waarvan een kopie als bijlage in het administratief dossier gevoegd werd) van uw arrestatiebevelen en het afkopingsbewijs van 80 zweepslagen blijkt dat deze documenten niet voldoen aan de nodige vormvereisten en ze inhoudelijke tekortkomingen vertonen waardoor er geen enkele bewijskracht aan deze documenten toegekend kan worden.

Bijkomend dient gewezen te worden op uw gebrekkige kennis van de inhoud van de door u neergelegde documenten. Gevraagd naar de inhoud van de arrestatiebevelen, stelde u de arrestatiebevelen niet gelezen te hebben, omdat deze zaak tot het verleden behoort (CGVS, p.5-7). Aangezien u met het voorleggen van deze arrestatiebevelen wil aantonen dat de autoriteiten naar u op zoek zijn, is het merkwaardig dat u ook deze documenten niet aan een nader onderzoek zou hebben onderworpen. Evenmin bleek u op de hoogte van de inhoud van de afkopingsbewijs van 80 zweepslagen. U verklaarde hieromtrent dat uw zus 200.000 à 300.000 rial zou betaald hebben ter afkoping van uw zweepslagen (CGVS, p.7). Uit het document blijkt echter dat uw zus 2.500.000 rial betaald zou hebben. Uw gebrekkige kennis van uw zaak en uw desinteresse zijn een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Wat betreft het kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) dient ten slotte te worden vastgesteld dat u volgens uw shenasnameh geboren bent op 15.6.1372 (4 september 1993), terwijl u tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde op 6.11.1373 (26 januari 1995) geboren te zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan nog steeds niet het minste geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven en dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.1. Verzoekende partij geeft een overzicht van haar asielproblematiek, benadrukt dat haar terugleiding naar Iran zal leiden tot *“een disproportionele bestraffing, minstens onmenselijke behandeling”* en geeft te kennen dat verwerende partij ten onrechte heeft beslist dat haar de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Verder wijst verzoekende partij erop dat zij thans haar tweede asielaanvraag staaft aan de hand van twee originele arrestatiebevelen en een afkoopbewijs van 80 zweepslagen. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij de documenten ten onrechte naast zich neer heeft gelegd op basis van het feit dat zij zich heeft vergist aangaande het betaalde bedrag en dat zij een gebrekkige kennis en desinteresse zou vertonen. Verzoekende partij geeft toe dat zij tijdens het gehoor misschien wel passief is overgekomen, doch dit kan volgens haar echter niet als desinteresse worden aanzien. Verzoekende partij vindt dat deze passiviteit tijdens het gehoor niet tegen haar kan worden gebruikt. Zij vindt het niet correct dat *“blijkbaar alleen mensen die met luide stem hun asielverhaal verkondigen kunnen worden gevolgd”*, hetgeen niet overeenkomt met de opdracht van de commissaris-generaal. Niemand kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus louter en alleen omdat die volgens verwerende partij een zekere passiviteit aan de dag legt tijdens het gehoor. Verzoekende partij betoogt eveneens dat het feit dat zij een gebrekkige kennis heeft van de door haar voorgelegde documenten omdat zij hierover geen informatie kan geven er net op wijst dat zij geen *“geprepareerd”* asielaanvraag naar voor heeft gebracht, in welk geval zij de inhoud van de documenten ongetwijfeld perfect zou kunnen reproduceren. Verzoekende partij wijst er bovendien nog op dat haar verklaringen uitgebreid zijn, consequent zijn en niet zijn aangetast door tegenstrijdigheden.

Verzoekende partij betoogt verder dat het feit dat de motivering in de bestreden beslissing in feite beperkt is tot de redenering dat de eerste asielaanvraag diende te worden afgewezen omdat er geen enkel begin van bewijs voorlag aangaande haar identiteit en de problemen die zij zou hebben gekend, en dat de huidige asielaanvraag eveneens dient te worden afgewezen omdat verwerende partij een zekere desinteresse ziet in haar houding. Dergelijke motivering is volgens verzoekende partij defect en noch in feite noch in rechte draagkrachtig. De motivering is volgens verzoekende partij evenmin correct omdat verwerende partij de talloze landenrapporten, waarin gewag wordt gemaakt van de toestand in Iran, met name dat er effectief sprake is van een machtsstrijd en dat er zich mensenrechtenschendingen voordoen, gewoon naast zich neerlegt met de *“eenvoudige en lapidaire opmerking”* dat door gebrekkige kennis van haar zaak een gedesinteresseerde houding kan worden vastgesteld. Hierdoor schiet verwerende partij ernstig tekort in haar opdracht, aldus verzoekende partij.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielaanvraag voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag. Dit initieel voorgehouden asielaanvraag werd door verwerende partij bij beslissing van 27 september 2011 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De commissaris-generaal oordeelde dat verzoekende partij geen enkel (begin van) bewijs kon voorleggen betreffende haar identiteit en problemen, dat er geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerde minderjarigheid, dat er geen geloof kon gehecht worden aan haar beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten en dat de problemen met haar drugsverslaafde stiefvader van intrafamiliale en gemeenrechtelijke aard zijn. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 72 627 van 23 december 2011 (administratief dossier, eerste asielaanvraag, stuk 2) bevestigd waartegen het beroep bij de Raad van State niet toelaatbaar werd verklaard (administratief dossier, eerste asielaanvraag, stuk 1), wat door verzoekende partij niet wordt ontkend. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielaanvraag van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

Waar verzoekende partij argumenten aanvoert teneinde haar bewering dat verwerende partij de door haar bijgebrachte nieuwe documenten ten onrechte naast zich neer heeft gelegd op basis van het feit dat zij zich heeft vergist aangaande het betaalde bedrag en dat zij een gebrekkige kennis en desinteresse zou vertonen, aannemelijk te maken, merkt de Raad op dat hij niet in het minst overtuigd is. De Raad merkt in de eerste plaats op dat de conclusie van verwerende partij dat nog steeds niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar vluchtmotieven, niet enkel is ingegeven door de vaststelling dat zij een gebrekkige kennis en een gedesinteresseerde houding aan de dag legt met betrekking tot de door haar bijgebrachte documenten, met name de twee arrestatiebevelen en het afkoopingsbewijs. In de bestreden beslissing staat overigens duidelijk aangegeven dat het slechts bijkomende bevindingen betreft. De voornaamste reden waarom verwerende partij van oordeel is dat de voorgelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op het eerder vastgestelde ongeloofwaardige karakter van haar vluchtrelaas, bestaat erin dat uit het onderzoek van de arrestatiebevelen en het afkoopbewijs blijkt dat deze documenten niet voldoen aan de nodige vormvereisten en dat ze inhoudelijke tekortkomingen vertonen, waardoor er geen enkele bewijskracht aan deze documenten kan worden toegekend. Voormeld motief staat duidelijk te lezen in de bestreden beslissing en de onderzoeksresultaten waarop verwerende partij zich baseert zijn terug te vinden in het administratief dossier (tweede asielaanvraag, stuk 11). Verzoekende partij verschaft desbetreffend geen enkele verklaring in haar verzoekschrift.

Daar waar verzoekende partij verder haar gedesinteresseerde houding omtrent elementen die te maken hebben met haar eigen asielaanvraag, en het hieruit voortvloeiende gebrek aan kennis van de inhoud van de documenten die zij zelf heeft voorgelegd, nog tracht te vergoelijken door de aan haar verweten desinteresse te herkwalficeren naar "passiviteit", door erop te wijzen dat dit gebrek aan kennis nu juist getuigt van het feit dat zij geen ingestudeerd verhaal naar voor heeft gebracht, door te stellen dat verwerende partij te dezen de landeninformatie waarin de toestand in Iran wordt beschreven, gewoon naast zich neerlegt en door te benadrukken dat haar verklaringen (hieromtrent) uitgebreid zijn, consequent zijn en niet zijn aangetast door tegenstrijdigheden, merkt de Raad op dat verwerende partij, uit haar verklaringen dat zij de arrestatiebevelen niet eens heeft gelezen, omdat deze zaak tot het verleden behoort en uit het feit dat verzoekende partij eveneens onwetend bleek te zijn wat betreft de inhoud van het afkoopbewijs van de zweepslagen, wel degelijk met recht kon vaststellen dat een dergelijk gebrek aan kennis over haar eigen zaak en haar desinteresse een houding uitmaakt die geenszins in overeenstemming te brengen valt met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, aangezien van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vrees. De Raad ziet niet in hoe haar uitleg dat het slechts zou gaan om passiviteit en niet om desinteresse enig ander licht kan werpen op deze vaststellingen. Dat het quasi totale gebrek aan kennis in hoofde van verzoekende partij omtrent de inhoud van de documenten die zij zelf bijbrengt om aan te tonen dat dat zij nog steeds problemen heeft met de Iraanse autoriteiten, erop zou wijzen dat zij geen "geprepareerd" asielaanvraag heeft uiteengezet, betreft een argument dat volgens de Raad niet ernstig kan worden genomen. Evenzo merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar algemene landeninformatie over de situatie in Iran (en het feit dat verwerende partij deze informatie niet in acht zou hebben genomen) evenmin van aard is om de flagrant gedesinteresseerde houding van verzoekende partij met betrekking tot haar eigen asielaanvraag goed te praten.

De Raad constateert ten slotte dat, gelet op het voorgaande, het argument van verzoekende partij dat de motivering in de bestreden beslissing omwille van de *supra* weergegeven redenen defect en noch in feite noch in rechte draagkrachtig is, niet wordt bijgetreden.

2.2.3. Betreft het betoog van verzoekende partij dat zij, na een asielerzoek, bij een terugkeer naar Iran onmiddellijk zal worden opgepakt en geïnterpelleerd over de redenen waarom zij Iran heeft verlaten om asiel te vragen in een West-Europees land, terwijl zij in Iran een strafzaak heeft hangen, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering betreft, daar verzoekende partij geen enkele concrete informatie bijbrengt om haar bewering te staven.

2.2.4. Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoekende partij er in het kader van haar tweede en huidige asielaanvraag niet in slaagt om de geloofwaardigheid van haar relaas alsnog te herstellen. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielerlaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielerlaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij heeft het in haar verzoekschrift weliswaar over "*een machtsstrijd in Iran*" en "*de reputatie van Iran aangaande de mensenrechten*", doch zij toont hiermee niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, aangezien haar gehoor op het Commissariaat-generaal op 2 augustus 2012 nauwelijks anderhalf uur in beslag heeft genomen, zodat zij nauwelijks werd gehoord, hetgeen moet worden afgeleid uit de beperktheid van de bestreden beslissing die nauwelijks anderhalve pagina in beslag neemt, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde nieuwe documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 23 mei 2011 (eerste asielaanvraag) en 2 augustus 2012 wel degelijk uitgebreid de kans heeft gekregen om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. In dit kader dient nogmaals te worden opgemerkt dat het *in casu* een tweede asielaanvraag betreft, waarin verzoekende partij louter haar eerder naar voor gebrachte, doch reeds ongeloofwaardig bevonden, relaas bevestigt. Het spreekt dan ook voor zich dat het gehoorverslag en de beslissing die naar aanleiding van deze tweede asielaanvraag is genomen, beknopter zijn. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielerlaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.8. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT